

מי החיים

ביותר, לא גבוהים מארנב.
שאל אותם הצייד "מי אתם?"
"אנחנו אנשים ניצחים" אומרים האישונים
"מתרחצים במי החיים ולא מתים לעולם. ומי
אתה?"
"אני - צייד."

אישון זקן ביותר, בעל שערות שיבה, יצא קדימה
ואמר "לאחרונה באזור שלנו הופיעה מאין שהוא
חיה גדולה איומה. אולי תוכל לעזור לנו בצרה זו?"
"אעזור ברצון" ענה הצייד ומיד הלך לחפש את

היה זה לפני שנים רבות, כשמחטים של העצים,
של ארז, של אשוח ושל אורן הצהיבו כל סתיו ונשרו
בחורף.

איש אחד יצא פעם לצייד. הלך זמן רב והרחיק
למקומות שאליהם עוד לא הגיעו אחרים. הגיע
לביצה גדולה, גדולה ביותר. שום חיה לא יכלה
לעבור אותה, שום ציפור לא עפה מעליה.

חשב הצייד "מעניין מה נמצא שם מאחורי הביצה?"
מאוד התחשק לו לדעת זאת. הוא לקח תנופה, רץ
וקפץ מעל הביצה.

הסתכל שם - אותה האדמה, אותם העשבים, אותם
העצים.

"חבל היה להתאמץ ולקפוץ" חשב הצייד, אך מיד
פתח את פיו בהשתוממות.

על הרחבה עמדו ארנבות מאוכפות. ומהאדמה,
מתוך מאורות, יצאו אנשים, אך כאלה קטנים

החיה הגדולה.

הלך לחפש את החיה האיומה, הלך וראה פתאום עקבות של נמייה. "כזו כדאי לי לצוד" חשב. הוא הלך בעקבותיה, צד אותה והמשיך ללכת ולחפש הלאה את החיה האיומה. עבר את כל האזור של האנשים הניצחים אך לא ראה שום חיה גדולה. חזר הצייד לאישונים הקטנים ואמר "לא מצאתי את החיה הגדולה, האיומה שלכם."

והאישונים רק ראו את הנמייה ההרוגה והתחילו לצעוק "זהו! זהו! כפות שמנות, ציפורניים חדות!" והאישון הזקן אמר "תודה לך, צייד. חכה לנו. נביא לכם בתודה מי החיים."

קפץ הצייד שוב מעל הביצה הגדולה, וחזר לעמק שלו. התחילו בכפר להמתין לאורחים, לאישונים הניצחים, ואלה לא באים ולא באים.

בא החורף. יצאו נשות הכפר ליער, לאסוף עצי הסקה. ורואות - ארנבות. הרבה ארנבות קופצות. הנשים הסתכלו טוב יותר וראו - על כל ארנבת רוכב אישון קטן ומחזיק קנקן בידיים.

המראה נראה לנשים מצחיק מאוד. הן התחילו

לצחוק.

האנשים הניצחים נעלבו. כולם בבת אחת שפכו את המים מהקנקנים על האדמה, ורכבו חזרה. וכך לא קיבלו האנשים את מי החיים. אורן, אשוח וארז קיבלו אותם. והם נשארים כל השנה ירוקים. המחטים שלהם לא מתים לעולם.

